

★ ΣΤΙΧΟΙ ΒΑΡΒΑΡΟΙ ★

ΔΥΟ ΑΝΟΙΞΕΙΣ

Θωρῶ ἐνὸς κόσμον ποῦ λάμπει γύρω μου,
Τ' ἄπειρα κάλλη, τὴν πλούσιαν ἀνοίξι
Κ' ἐνὸς μεγάλου κόσμον τὴν ὑπαρξί
Γροικῶ σιὰ στήθη μου.

Χρώματα, κρῖνα, λάμψι καὶ πλάσματα
Ἀπὸ ἔμπροστί μου γοργὰ διαβαίνουνε,
Καὶ μύριοι δρόμοι ἄγνωστοι ἀνοίγουνε
Βαθειὰ σιὰ σπλάχνα μου.

Μέσα στοῦ κόσμον τὴν τόση βλάστησι,
Πίνει τὸ ἔματι τὸ φῶς ἀχόρταγα,
Μεθ' ἣ ψυχὴ μου ἔμεσα στ' ἀρώματα
Ποῦ τ' ἀνθὰ κρύβουνε.

Με μύριους ἤχους ποῦ γύρω χέρονται,
Τὸ πέλαο τρέχω κ' ἐγὼ τῆς ὑπερξίς,
Τρέχω καὶ σχίζω κ' ἐγὼ κατάλευκος
Τ' ἄσπρα τὰ κύματα.

Κ' ἓνα τραγοῦδι κινιέται, ἔψώνεται
Ποῦ ἀφ' τῆ ψυχῇ μου θαρρῶ πῶς πλάστηκε
Δρόμους γυρεύει νὰ βρῇ στ' ἀπέραντο
Στὴ σκέψι ἀγνώριστους.

Ἀγάπη, ἀγάπη, ζωὴ κι' ἀνάστασι
Μέσα στοὺς κόσμους γροικιέται ἀσίγητα
Ἄγγελος ἦταν τὸ φεῖδι ὀλόφτερος
Ποῦ χάμου σέρνεται.

Κι' αὐτῆς τῆς πλάσις ψάλλει τὴν ἀνοίξι
Ποῦ στὴ ψυχῇ μου μέσα σταμάτησε,
Πνοὴ ἐνὸς κόσμον μεγάλου φαίνεται
Ποῦ ἐχάθη στ' ἄπειρο.

ΣΤ. ΜΑΡΤΙΩΚΗΣ

Φ. ΑΡΙΣΤΕΩΣ

Ὁ θάνατος τῆς μαργαρίτας

